

De ballade van het vuur

Olivier Mak-Bouchard bij Meulenhoff:

Het lied van de mistral
De ballade van het vuur

Olivier Mak-Bouchard

De ballade van het vuur

Roman

Vertaling uit het Frans door
Lidewij van den Berg en Sandra Verhulst

MEULENHOF

Gepubliceerd met steun van het Centre National du Livre.

ISBN 978-90-290-9949-3

ISBN 978-94-023-2274-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *La Ballade du feu*

Omslagontwerp: © Phileas Dog, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Phileas Dog

Auteursfoto: © Brice Toul

Zetwerk: Pier Post

© 2023 Le Tripode Published by special arrangement with Le Tripode, France in conjunction with their duly appointed agents Books and More Agency and 2 Seas Literary Agency

© 2025 Nederlandse vertaling Lidewij van den Berg
en Sandra Verhulst en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Zelfs wie alles heeft verloren
heeft nog steeds het recht hoop te koesteren.*

SHUN

Wil de lezer deze drie verhalen echt begrijpen, dan moet ik hem eerst op de hoogte brengen van een oude legende.

Er wordt beweerd dat een kat het ongeluk dat zijn baasje treft kan opvangen. Als je door het noodlot dreigt te sterven, kan je kat één van zijn negen levens afstaan om jou te redden.

Sterft je kat, dan betekent dat dat hij in de loop van zijn bestaan al negen levens heeft gered en zich een laatste keer opoffert om jou te beschermen.

DE POTTENBAKKER

Charles, il disait l'albatros

Il est mort

À marcher sur la terre

Mais c'est pas fini

On va continuer

À voler dans les airs

Les Têtes Raides, 'Ginette'

Mr. Bricolage

Ik heb altijd al van klei gehouden. Dat heb ik tenminste altijd al geweten. Klei, aarde, leem: noem het zoals je wilt, het doet er niet zoveel toe. Wat er wel toe doet is dat ik er altijd al van heb gehouden. Ik heb altijd al willen kneden, boetseren. Eén worden met de klei.

En verder wou ik dat ik kon zeggen dat ik van jongs af aan, op de klassieke vraag ‘wat wil je later worden?’ zonder aarzelen ‘pottenbakker’ antwoordde. Ik wou dat ik dat kon zeggen, maar het zou niet de waarheid zijn: het was veel onbestemder, veel minder uitgesproken. Ik bracht mijn tijd door met kleien, kleine en grote hompen maken. Dat vond ik heerlijk, mijn handen vol klei, een vorm boetseren en die dan beetje bij beetje verfijnen. Ik vergat er mijn G.I. Joe’s of mijn Transformers bijna door: nee, waar ik blij van werd, waren van die grote blauwe, gele of groene kleitaarten waar je je helemaal in verliest.

In een sprookje of een Amerikaanse film zouden ze je wijsmaken dat ik met die passie ben opgegroeid, dat ik als volwassene meteen zelf een kleine pottenbakkerij ben begonnen. Dat ik zó goed was dat die pottenbakkerij is uitgegroeid tot een bloeiend bedrijf met vier à vijf werknemers. Erkende knowhow, beste ambachtsman van

Frankrijk, rijke klanten over de hele wereld. Niks van dat alles. Mijn leven lijkt totaal niet op dat mooie verhaal, en dat vind ik jammer.

Op school merkte ik al snel dat pottenbakken niet bijzonder hoog stond aangeschreven. Bij de vrienden viel het wel mee: ook al droomden ze ervan om piloot te worden, ze waren zo bang om voor de hele klas voor gek te staan dat ze hun bek wel hielden. Ook bij de meisjes was het geen drama, al wist je donders goed dat ze eerder wegdroomden bij *Top Gun* dan bij klei. Zolang je maar niet hardop voor de hele klas zei dat je pottenbakker wilde worden, kwam je er wel mee weg. Dan werd je niet door iedereen uitgelachen. Nee, het allerergste zat hem in de blik van de docenten. Niet dat ze gemeen waren, je afkraakten of belachelijk maakten. Nee, het was veel kwalijker. Ze keken opgelaten naar hun schoenen, legden je uit dat het zonde was, dat je veel in je mars had, en dat je moest doorleren.

Kortom, pottenbakken was in hun ogen te laag gegrepen. Te manueel. Je had genoeg aan een praktijkdiploma, het soort diploma waarover de mensen je bij hoog en laag bezweren dat het geen schande is om met je handen te werken. Dat is wat ze in je gezicht zeggen. Maar achter je rug om wordt er gefluisterd, wordt er gegeeneerd gemompeld: 'Daar kun je niks mee.'

Als je dus tegen een docent of zelfs een studiebegeleider zei dat je met klei wilde werken, dat pottenbakken je droom was, dan kreeg je te horen dat het zonde was om nu al een keuze te maken, dat je beter een algemene richting kon blijven volgen, dat je veel in je mars had, en dat je je op het juiste moment altijd nog dáárop kon richten.

Alleen heeft het juiste moment zich nooit aangediend. Nooit. Rond mijn veertiende kwam de vraag of ik voor een vakdiploma zou gaan. Voor mij was dat helemaal prima, maar het schooladvies was om door te leren. Ze zeiden dat het zonde was, dat ik de lat

hoger moest leggen. Niet om me dwars te zitten, maar uit principe. Bijna uit filosofische, quasipolitieke overwegingen.

Tegenwoordig zou ik voet bij stuk houden, doen wat ik zélf wilde. Maar als je veertien bent... Ik vertrouwde op mijn docenten, net als mijn ouders overigens. Hoe kan ik het ze kwalijk nemen? Welke vader en moeder zouden er nu protesteren als ze te horen krijgen dat hun zoon meer kan bereiken? Heel misschien ouders die zelf gestudeerd hebben en het advies van de docenten relativeren. Die het jammer vinden dat hun zoon zijn passie niet volgt enkel en alleen om een 'goede baan' te krijgen. Mijn ouders wilden alleen maar dat ik het verder zou schoppen dan zij, zelfs al was het achteraf beschouwd nooit echt duidelijk wat dat precies inhield.

Lang verhaal kort: zo ben ik op het lyceum terechtgekomen en heb ik eindexamen gedaan. Daarna was het telkens hetzelfde liedje, met andere mensen en andere woorden maar hetzelfde idee, en ben ik op de universiteit beland. Wat klopt er niet aan dit plaatje? Ik ben er twee jaar gebleven, ik weet niet zo goed waarom, de anderen trouwens evenmin. En daar stond ik dan uiteindelijk, op mijn twintigste, zonder noemenswaardig diploma, en zonder enige kennis of ervaring als pottenbakker. Al die moeite voor niks.

Toen ben ik wel op zoek gegaan naar een stage. Minder makkelijk dan het klinkt. Aan de ene kant zijn er niet zo veel pottenbakkers in de streek. Aan de andere kant moeten ze een vergunning hebben, een stagevergoeding bieden. Papierwerk. Administratieve rompslomp. Ze trokken er hun neus voor op. Ik heb zelfs aan twee of drie pottenbakkers gevraagd me gratis aan te nemen, gewoon om het vak te leren en daarna voor mezelf te beginnen. Ik heb in de hele Vaucluse lopen leuren, uiteindelijk tot aan de andere kant van de Hautes-Alpes. Er was er één die aarzelde. Maar hij moest voor mijn verzekering opdraaien, zijn atelier en apparatuur moesten aan de

wettelijke voorschriften voldoen, en op het laatst ging het niet door.

Ten einde raad heb ik een baan aangenomen bij Mr. Bricolage. Ik ga over de afdeling Tuin en Buitenleven: zwembaden, klinkers, mozaïektegels. Goed, het was niet helemaal waar ik van droomde, maar ik heb niets gevonden wat dichterbij in de buurt kwam. Een pover resultaat, dat geef ik toe.

Dat ik dit allemaal vertel, is omdat ik vandaag ook nog eens ben ontslagen. Na de lunchpauze riep Mr. Bricolage me naar zijn kantoor. Het is een aardige vent, ik neem het hem niet kwalijk. Hij draaide eromheen, wist niet hoe hij het nieuws moest brengen. Het hoofdkantoor, crisis, personeelsinkrimping, begrijp je wel: je contract wordt niet verlengd. En het was ook nog eens september, het toeristenseizoen liep ten einde en iedereen wist dat het niet geweldig was geweest. Als een heer heb ik hem uit zijn lijden verlost: ik zei dat ik het begreep. Ik wilde hem geen schuldgevoel bezorgen, tenslotte was hij degene die me twee jaar geleden een kans had gegeven. Ik deed alsof het me niets kon schelen, niks aan de hand. Ik heb zo mijn trots, ook al zouden sommige mensen die misplaatst noemen.

In minder dan geen tijd stond ik op de parkeerplaats. Ik wou dat ik kon beweren dat ik er kapot van was, dat die baan mijn leven was, maar nee. Ik baalde gewoon enorm: zelfs dít had ik weten te verknallen. Mag ik van jou, van de Levenswijsheden, 'In het leven doe je niet wat je wilt, maar wat je kunt'? Nee, jammer. Mag ik dan van jou, van de Losers, 'Ik heb mijn leven verknald'? Ha, dank je.

Er was onweer op komst: dikke loodgrijze wolken vulden de lucht, het asfalt van de parkeerplaats raakte bezaaid met regendruppels. Het perfecte weer om je werkloze leven te beginnen: daarmee was dit, zonder pardon, officieel een rottag. Ik dook in Kangoeroest en vroeg me af hoe ik de rest van de dag door moest komen.

Kangoeroest is mijn auto, een Renault Kangoo bestelbus die van

oorsprong wit was en zoveel door het okerlandschap heeft gereden dat hij een roodbruine tint heeft gekregen. Voeg aan die kleur een vleugje zelfspot toe, de prijs van een bezoekje aan de wasstraat, en je hebt Kangoeroest. Terwijl ik dus in Kangoeroest zat te schuilen, vroeg ik me af wat ik zou gaan doen: het is nogal ongebruikelijk om zomaar de middag vrij te hebben. Een stukje rijden? Geen zin in. Naar huis gaan? Ook geen zin in. Nergens zin in.

Toen hakte de familietechnologie de knoop voor me door, ik kreeg een sms van mijn broer Doumé. Ik werd verzocht boodschappen te doen voor vanavond omdat er niets meer te eten was in de koelkast. Ik startte de motor, het was fijn om niet meer te hoeven nadenken, niets meer aan mijn hoofd te hebben.

Zoals gewoonlijk reed ik naar Leclerc, de grote supermarkt naast Mr. Bricolage. Zo midden op de dag was de parkeerplaats voor de helft leeg. Het luizenleventje van de mensen die niet werken, dacht ik bij mezelf. Ik griste een mandje van de stapel bij de ingang, vlak achter de automatische schuifdeuren. Wat gingen we vanavond eten, dat was de vraag. Een blik ravioli van bij de conserven of een groenteschotel uit de diepvries? We zouden alvast de broekriem moeten gaan aanhalen voor de komende maanden. We zwommen niet in het geld, al helemaal niet nu ik op straat stond. Doe maar het blik ravioli. Dat is in twee minuten klaar, het is warm en het vult: wat wil je nog meer?

Het mandje op wieltjes leidde me naar mijn Avondmaal toen ik abrupt halt hield: pal op de hoek stond iemand die ik kende. Een meisje van school dat ik al in geen eeuwen meer had gezien. Ze was toen leuk, en tot overmaat van ramp was ze dat nog steeds. Alweer pech. Ik kon me het gesprek al indenken dat Buitoni hier op zijn bordje zou krijgen. ‘En jij, wat doe jij zoal tegenwoordig?’ Antwoorden dat je het illustere afdelingshoofd Tuin en Buitenleven bij Mr.

Bricolage bent zou al een beproeving zijn. Om die vraag dan ook nog eens te beantwoorden op de dag van je ontslag, nee, dat gaat te ver.

Ik deed een stapje achteruit: de groenteschotel van Bonduelle bezat ineens kwaliteiten die ik op het eerste gezicht had gemist. Op naar de diepvriesafdeling, wat wil een mens nog meer. Terwijl ik de deur van de koeling opentrok en mijn zak seizoensgroenten pakte, kreeg ik opnieuw een sms van Doumé.

NEEM OOK VIS MEE VOOR VRIJDAG

En meteen daarna nog een:

EN DENK EROM GEEN FINDUS

Wat zit het leven toch ingewikkeld in elkaar. Maar goed, vraag me niet waarom, ik ben de kwaadste niet, ik veranderde weer van richting en liep naar de vis, vlak naast de diepvriesafdeling (een van de zeldzame dingen die goed zijn geregeld in deze wereld).

Achter de kratten vol ijs en vis stond die goeie ouwe mevrouw Simonet op haar vaste stek. Ik ken haar goed: niet omdat ze al dertig jaar bij Leclerc werkt, maar omdat Doumé en ik nog rugby hebben gespeeld met haar zoon Simon, en zij hem altijd naar de training bracht. Simon Simonet, dat verzin je niet. Wat hadden we hem daarmee zitten stangen... Ik praat over hem in de verleden tijd, want hij is op zijn veertiende verongelukt met zijn brommer. Mevrouw Simonet sneed twee tonijnsteaks voor me af en ik begaf me naar de kassa.

Maar je zou haast denken dat ik Onze-Lieve-Heer die dag echt iets had misdaan. Ik had mijn mandje nog maar net in de rij gezet

of, kaboem, wie sloot er achter mij aan? Drie keer raden: de klasgenote, die zich net van haar conserven had losgerukt. Ik kon kiezen: verrast reageren en het gevreesde gesprek aangaan (maar daarvoor moet je goed kunnen acteren) of net doen alsof ik zo gefocust was op mijn groenteschotel dat ik niemand zag. Met mijn gebruikelijke moed en intelligentie ging ik natuurlijk voor optie nummer twee, mijn groenteschotel leek me ineens een van de grootste mysteries van het universum. De calorieën, de bereidingswijze, een korte geschiedenis van de aubergine, ik vond het allemaal fascinerend.

Helaas had ik zoals gewoonlijk de langzaamste rij uitgekozen. Met dit tempo zou mijn dekmantel nooit standhouden.

‘Eh... Hallo? Wij hebben bij elkaar op school gezeten, weet... weet je nog wie ik ben?’

Zie je wel, geen twijfel mogelijk, dit was officieel de rotste dag van mijn leven. Ik gooide al het acteertalent dat ik niet bezit in de strijd om verbaasd te kijken, mijn geheugen te pijnigen, te doen alsof me een vage herinnering te binnen schoot, en uiteindelijk, als hoogtepunt van de show, blij verrast te kijken.

‘Eh, ja, ja... Wacht even, niet zeggen, laat me denken. Jij bent toch... Jij bent toch Marianne?’

Even serieus, dat het Marianne was had ik je bij de eerste seconde van de Buitoni-scène al kunnen vertellen. En ik had erbij kunnen zeggen dat we twee jaar bij elkaar in de klas hadden gezeten, dat haar familie uit Libanon afkomstig was en dat ik haar nooit haar inktwischer had teruggegeven.

‘Ja, klopt! Dus je weet het nog! Hoe gaat het met je?’

Op dit punt in het toneelstuk, of beter het drama, is het vooral belangrijk om de controle te behouden over de dialogen: geïnteresseerd kijken, veel vragen stellen, háár zoveel mogelijk laten praten

zodat je zo weinig mogelijk over jezelf hoeft te vertellen, en ondertussen hopen dat de caissière een beetje opschiet. En als het jouw beurt is om af te rekenen, wat jammer, ik moet nu echt gaan. Door dit protocol strikt toe te passen kwam ik te weten dat het goed ging met Marianne, dat ze na een eerste mislukt huwelijk net naar het dorp was teruggekeerd, het was fijn om na al die tijd terug te zijn in de Provence, wat dacht je.

‘En jij? Hoe gaat het met jou?’

De gevreesde vraag. Mijn groenteschotel lag nu aan kop op de lopende band, ik mocht nog hopen op een spoedig einde aan mijn kwelling. Nu tijd rekken.

‘Och, gewoon, z’n gangetje.’

Op dat moment greep een barmhartige hand eindelijk mijn tonijnsteaks beet en haalde ze langs de scanner. Mijn redding. Ik hoorde een stemmetje ‘achttien euro vijftig’ mompelen, een andere stem die verdomd veel op de mijne leek vervolgde met ‘nou eh, tot ziens, het was leuk om je weer eens te zien’. In een elegante time-lapse zag ik mijn hand het gepaste bedrag aanreiken, mijn benen de supermarkt uit lopen, onder het gerommel van de donder tussen de regendruppels door zigzaggen en vervolgens in Kangoeroest stappen om naar huis te rijden.

Ik stak de sleutel in het contact en bedacht opgelucht dat ik een punt had gezet achter deze afschuwelijke rotdag. Nou, ik had het alweer bij het verkeerde eind.

De zwerver in smoking

We wonen in Rustrel. Ik zeg ‘we’, want ik woon er met mijn broer Doumé en het wordt tijd dat ik wat meer vertel over die vogel, hij is niet onbelangrijk voor de rest van het verhaal.

Doumé is mijn grote broer, twee jaar ouder dan ik. Hij is een geval apart: terwijl ik bijna nooit iets zeg – alles speelt zich af in mijn hoofd en je hebt een tang nodig om er iets uit te trekken –, ratelt hij maar door als een kip zonder kop. Toen we tieners waren werden we Daft Punk genoemd, naar het technoduo: altijd samen, altijd met onze scooterhelm op, een die kletst en een die zwijgt. Na de dood van onze ouders, drie jaar geleden, zijn we in het ouderlijk nest blijven wonen, dat we trouwens nooit hadden verlaten. Het samenwonen bevalt ons goed: geen van ons werkt de ander op de zenuwen, en het gaat prima zo.

Doumé is postbode, andersglobalist, vakbondsactivist, hij is doorgegaan met rugby en ik niet. Ik zou honderd jaar over hem kunnen blijven praten, alle domme opmerkingen opsommen die hij de hele dag uitkraamt, alle meisjes opnoemen die hij al heeft weten te versieren terwijl ik altijd alleen maar naar mijn voeten kan staren, maar goed, ik denk dat het beeld nu wel duidelijk is. Hij staat iedere

ochtend op om aan zijn ronde te beginnen, zet de muziek keihard om mij wakker te maken (ik begin, of liever begon, iets later bij Mr. Bricolage). Iedere avond om zes uur tref ik hem weer op zijn vaste stek, onderuitgezakt op de bank, terwijl hij *Samurai Champloo* zit te kijken op Canal+ (dat wordt ongecodeerd uitgezonden). Vandaag was ik iets vroeger thuis, uiteraard, maar nu ook weer niet zoveel.

Op de terugweg van Leclerc was het onweer gestopt. Ik zou kunnen zeggen dat we in een tof dorpshuisje wonen, heel schattig en alles, dat zo op een ansichtkaart van het Provençaalse Colorado zou kunnen. Dat zou ik kunnen zeggen, maar de waarheid is dat die optrekjes onbetaalbaar zijn, niet warm te stoken in de winter, en over het algemeen voorbehouden aan de Parijzenaars, die er alleen de zomer doorbrengen. Ik zal dus maar niet bekennen dat we in een huis wonen in een wijk aan de dorpsrand, dat niets speciaals heeft behalve dat het een exacte kopie is van de huizen links en rechts ervan. Onze ouders hebben zich hun hele leven afgebeeld om het te kunnen kopen, we hebben zo onze trots.

Ik vroeg me af hoe ik aan mijn broer zou vertellen dat ik was ontslagen. Wanneer Doumé je wil opbeuren, trapt hij je nog wat verder omlaag. Als je bijvoorbeeld wordt gedumpt, reken dan maar dat hij zegt 'voor haar tien anderen'. Over Mr. Bricolage verwachtte ik een antwoord in de trant van 'het was toch niet je droombaan'. Klopt als een bus. Helemaal. En zelfs dat heb ik verknald.

Daar zat ik met mijn gedachten toen ik iets zag bewegen in het licht van de koplampen. Een kat. Er zat een kat op de plek waar ik Kangoeroest altijd parkeerde. Ik liet de motor ronken om hem weg te jagen: met tegenzin ging hij twee of drie meter opzij, net genoeg zodat ik kon parkeren, geen centimeter meer.

Ik deed het portier open en stapte uit. De kat zat er nog steeds. Ik had hem nooit eerder gezien. Zwart met wit, alsof hij een smoking

had aangetrokken voor een chic diner. Arm beest, hij was vel over been, hij moest al sinds Methusalem niet meer hebben gegeten. Net een zwerver die een driedelig pak had opgeduikeld bij het Leger des Heils en zat te bedelen bij de uitgang van de opera. Hij keek me recht aan en miauwde. Het liet niets aan duidelijkheid te wensen over: ‘Wat kleingeld om te eten, alstublieft.’

‘Het spijt me, ik heb niks op zak,’ antwoordde ik, ondertussen de groenteschotel en de tonijnsteaks van de achterbank grissend. Dat leek hem niet te ontmoedigen: hij volgde me op de voet terwijl ik ons weggetje op liep. Meneertje moest de lekkere geur door de verpakkingen van mevrouw Simonet heen hebben geroken, en hij dacht vast dat hij er met wat geslijm wel iets van zou kunnen bemachtigen. Ik kreeg de deur met één hand open en werd verwelkomd door een al even vertrouwde als hartelijke stem.

‘Heb je eten voor vanavond bij je?’

‘Er is een kat.’

Doumés hoofd doemde op boven de bank. Hij leek Alain Chabat wel in de film *Didier*.

‘Waar heb je het over?’

‘Ik zeg je dat er een kat op de deurmat zit. Hij volgt me al vanaf de auto. Hij is vast verdwaald of in de steek gelaten.’

Doumé verwaardigde zich overeind te komen van de bank om de ongelooflijke realiteit met eigen ogen te aanschouwen.

‘O, maar die ken ik wel, die zie ik niet voor het eerst. Hij hangt hier altijd in de buurt rond.’

Ik had hem nog nooit gezien. De mensen zeggen dat ik alles op de automatische piloot doe, ze hebben misschien niet helemaal ongelijk.

‘Volgens mij is hij van niemand en van iedereen tegelijk. De buurvrouw stopt hem nu en dan wat toe.’

‘Maak je een grapje of zo? Heb je gezien hoe mager hij is? Hij heeft al een eeuwigheid niets meer te vreten gehad.’

‘Tja, zo is het leven. Als je hem maar niets geeft, anders komen we niet meer van hem af. Dan neemt hij hier definitief zijn intrek.’

Ik antwoordde niet, wat voor Doumé aanleiding was om er nog een schepje bovenop te doen.

‘En raak hem vooral niet aan, hè, hij zit vast onder de vlooiën. Ksst, wegwezen, als je scherpe tanden hebt, ga dan op muizen jagen, daar hebben we hier in Rustrel geen gebrek aan.’

De kat deinsde terug. En bam, Doumé sloeg de deur weer dicht.

Ik zou door kunnen gaan met dit verhaal en uitgebreid kunnen vertellen hoe we samen het eind van *Samurai Champloo* hebben gekeken. Hoe ik tijdens de aftiteling ben opgestaan en de groenteschotel heb klaargemaakt terwijl ik nadacht over de beste manier om te melden dat ik was ontslagen. Hoe ik gedurende de hele maaltijd naar mijn bord heb gekeken, hoe ik het er bij het toetje uit heb gegoooid. Hoe hij het nieuws opnam met een ‘het was sowieso een flutbaan, je ging daar toch niet je hele leven blijven’. Hoe ik hem toebeet ‘niet iedereen kan de ongelooflijke mazzel hebben een baan te krijgen bij de post’, en hoe we elkaar toen de huid vol scholden, zomaar, om niets.

Ja, dat zou ik allemaal uitgebreid kunnen vertellen, maar ik speel liever even door naar het moment vlak voordat ik naar bed ging. We hadden *Trainspotting* gekeken op m6 en Doumé was gaan slapen. Ik bleef nog vijf minuten op de bank zitten, toen stond ik op en liep naar de koelkast. Ik trok de deur open: op de middelste plank prijken de twee tonijnsteaks van mevrouw Simonet. Ik pakte de dikste en sneed er een stukje af. Dat legde ik op een vel keukenpapier en toen opende ik geruisloos de voordeur.

Geen kat te zien. Ik deed zachtjes poes poes poes: dat leverde niets op. Wat een pech. Als ik het stuk tonijn op de deurmat liet liggen, bestond het gevaar dat Doumé het morgenochtend zou vinden, aangezien hij als eerste opstaat. Het terugleggen in de koelkast was geen optie, dan zou ik mezelf gewonnen geven. Er bleven maar twee oplossingen over om het corpus delicti te laten verdwijnen: de vuilnisbak of, nog veiliger, de plee. Wat een schande, als je denkt aan de biodiversiteit en de quota van de Europese Unie, maar ja. Ik begaf me naar de wc. En terwijl ik geruisloos door de woonkamer liep, zag ik een klein koppie met twee gele ogen die me door de glazen terrasdeur aankeken. Meneertje was nogal vasthoudend. En hij kon zich ook oriënteren.

Ik deed mijn best om de glazen deur geruisloos te openen: die knarst verschrikkelijk. Ik duwde de kat zachtjes weg met mijn voet: geen sprake van dat hij het huis in kwam. Ik ben Abbé Pierre niet.

De zwerver in smoking keek naar mij, of liever gezegd naar mijn hand met het keukenpapier. Ik liep naar het achterste deel van het terras, hij volgde me weer op de voet. 'De nachten zijn niet veilig, eerwaarde, laten we dicht bij elkaar blijven, het zou zonde zijn als we elkaar opnieuw kwijtraakten,' leek hij te zeggen met zijn gretige tred. Ik legde de tonijn neer op de hoek van het terras. Meneer deed alsof hij eraan snuffelde, op een manier die het midden hield tussen 'opletten dat ik niet word vergiftigd' en 'is dit dan tenminste wel tonijn uit de Middellandse Zee'. Na vijf seconden viel hij aan.

Ik keek een ogenblik naar hem, en keek toen omhoog. Het was niet bijzonder warm. In het donker verhief zich zwijgend het silhouet van de Luberon. Gewoonlijk word ik kalm door de geur van ozon na een onweersbui, maar nu helemaal niet. Ik was op van de zenuwen. Wat een misère, die toestand met Mr. Bricolage. Eén gro-

te misère. Het was inderdaad niet mijn droombaan, maar wat moest ik in plaats daarvan doen? De banen liggen in deze streek niet voor het oprapen.

Aan mijn voeten produceerde de zwerver in smoking een hels kaabaal met zijn gelijk. Straks maakte dat beest Doumé nog wakker. Nee, met z'n tweeën leven van één postbodesalaris, dat was geen oplossing: op mijn vijftwintigste werd het tijd om op mijn eigen benen te staan.